

O těchto tvrzeních st-lových nebylo provedeno šetření, nař. rozhodnutí vzalo tudíž, poněvadž jiného šetření než výsledku st-le ani v I. ani v II. stolici nebylo, za základ původní doznání st-lovo, odvolané v opravném prostředku.

Jak nss vyslovil nálezem ze dne 30. května 1919 č. 2634, Boh. č. 113, na jehož odůvodnění se dle § 44 jedn. řádu poukazuje, má strana právo v řízení policejně trestním uváděti i v prostředku opravném okolnosti nové, třeba i takové, které s původním jejím udáním jsou v rozporu a nelze okolností těch pak nedbati jedině z toho důvodu, že nejsou ve shodě s původním udáním strany, byť i byly třeba úplným odvoláním původního doznání.

Podle toho nesměl tedy žal. úřad okolnosti v odvolání st-lem uváděné ponechati bez povšimnutí a nemohl odvolané doznání položit za základ pro svá skutková zjištění. Odpadlo-li však ono doznání, není tu pro zjištění a posouzení skutkové podstaty přestupku inkriminovaného vůbec žádného podkladu.

Poněvadž okolnosti v odvolání uvedené nebyly vyšetřeny, shledal nss řízení podstatně vadným.

Bylo proto nař. rozhodnutí dle § 6 zák. o ss pro vadnost řízení zrušiti, aniž bylo třeba zabývati se ostatními námitkami stížností uplatňovanými.

Č. 1471.

Úředníci státní: Úředník, který překročil 60. rok věku a nabyt již zákonného nároku na plné výslužné, nemá právního nároku na to, aby byl i nadále ponechán v aktivní službě, třeba byl k ní zcela způsobilý.

(Nález ze dne 5. září 1922 č. 12.088.)

Věc: Antonín W. v L. (adv. Dr. Jos. Neuhauser z Litoměřic) proti ministerstvu spravedlnosti v Praze (min. místotaj. Dr. Arn. Böhm) stran přeložení na trvalý odpočinek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná:

Důvody: Nař. rozhodnutím ministerstvo spravedlnosti potvrdilo výnos presidia vrchního zemského soudu v Praze z —, kterým byl st-l podle § 80, odst. 2. a § 82 služ. pragm. přeložen z úřední moci na trvalý odpočinek, poněvadž překročil 60. rok života a nabyt zákonného nároku na úplné výslužné.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí nss neshledal důvodnou.

Přeložení st-le z úřední moci na trvalý odpočinek nestalo se, jak je patrné z výnosu presidia vrchního zemského soudu z — proto, že by kvalifikace jeho nebyla vyhovovala (§ 80, odst. 1. služ. pragm.), ani proto, že by byl trvale neschopným zastávati řádně svoje služební místo (§ 80, odst. 2. věta 1.), nýbrž výhradně z důvodu, že dovršil 60. rok věku a nabyt již zákonného nároku na plnou pensi (§ 80, odst. 2. věta druhá). Vzhledem k tomu nebylo třeba zabývati se námitkami, které dovozují, že tu nebylo předpokladů § 80, odst. 1. služ. pragm., resp. snaží se dokázati, že st-l je k další službě úplně způsobilý, a bylo se soudu omeziti toliko na zkoumání, byl-li úřad oprávněn vysloviti pensionování st-le dle § 80, odst. 2. věta 2. služ. pragm.

Předpis tento stanoví, že úředník, když překročil 60. rok svého věku a nabyt již zákonného nároku na plné výslužné, může býti dán na trvalý odpočinek; jinými předpoklady zákon ani jiná právní norma v tomto případě pensinování nepodmiňuje, a ponechává volnému uvážení úřadu, chce-li za obou uvedených podmínek pravomoci mu dané použítí čili nic, aniž mu zejména také předpisuje neb i jen naznačuje motivy, jimiž by se při svém uvažování měl řídit. Nemá tedy úředník, když zmíněné dvě podmínky jsou splněny, žádného právního nároku na to, aby v aktivní službě byl ponechán i na dále.

Nss-u podle § 2 zák. o ss přísluší zkoumati toliko, zda správní akt u něho naříkaný je zákonný, t. j. má-li zákonný podklad, a drží-li se v mezích zákonem mu vytčených; nenáleží mu však zkoumati nad to dále, zda akt jinak zákonný je také účelný a vhodný, aniž bdíti nad tím, aby veřejná správa v oboru své volné úvahy zachovávala stejný loket vůči všem. Nemohl tedy nss, hledě k vylíčenému právnímu stavu, ani zkoumati motivy, jimiž úřad — vyslovuje pensionování st-lovo — byl veden, ani se zabývatí námitkou, že žal. úřad nepostupuje stejně vůči všem úředníkům, kteří překročili 60. rok věku a nabyli již nároku na plné výslužné, nýbrž bylo se mu omeziti toliko na otázku, zda oba tyto zákonné předpoklady jsou u st-le splněny. Že tomu tak jest, stížnost doznává. Proto nelze shledávati v nař. opatření nezákonného porušení práv st-lových a bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1472.

Administrativní řízení: * Opominul-li politický úřad připojiti k svému rozhodnutí neb opatření právní poučení podle 1. odst. § 3 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z., může se strana domáhati odklizení této vady podle posl. odst. téhož § úspěšně jen rekuresem, jenž vyhovuje náležitostem v § 1 zák. toho vytčeným, zejména je-li podán v zákonité lhůtě tam stanovené.

(Nález ze dne 5. září 1922 č. 12.130.)

Věc: Nemocenská pokladna společenstva volných, koncesovaných a po řemeslnicku provozovaných živností řezníků a uzenářů a živnostníků provozujících hostinskou a výčepní živnost v S. proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. Fr. Janoščík) stran poučení o opravném prostředku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezuůvodná.

Důvody: Výměrem z — vyslovila okresní správa politická v Dačicích, odvolávajíc se na výnos ministerstva sociální péče z —, že okresní nemocenská pokladna v D. má převzítí celé jmění, tudíž i rezervní fond stěžující si pokladny, která byla podle spisů zrušena ve smyslu zákona z 15. května 1919 č. 268 sb. z. a n. Když pak společenstvo podalo proti tomuto výměru stížnost k tomuto soudu, byla stížnost ta usnesením soudu z 31. května 1920 č. 4269 jako nepřijatelná odmítnuta podle §§ 21 a 5 zák. o ss z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876, poněvadž nař. výměr okresní správy politické nebyl konečným vyřízením sporné otázky v pořadí administrativním.